

НОВА ДЕРЖАВНА РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ – ШЛЯХ ДО УСПІХУ

Стаття присвячена реалізації державної регіональної політики в Україні з урахуванням практики застосування кращого міжнародного досвіду. В статті розкрито механізми досягнення поставлених цілей, стану виконання окремих заходів, приклади застосування засобів та узгоджених дій центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування а також сучасні механізми фінансування регіонального розвитку, які впроваджуються в Україні. Зосереджено увагу на проблемах системного характеру, які виникають у процесі розробки органами місцевого самоврядування якісних інвестиційних та інфраструктурних проектів. Розкрито позитивні зміни, що відбулися у процесі впровадження нової державної регіональної політики та визначено завдання, які необхідно реалізувати з метою забезпечення сталого розвитку територій.

Ключові слова: державна регіональна політика; сталий розвиток; державний фонд регіонального розвитку; децентралізація; місцеве самоврядування.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими та практичними завданнями. Регіональна політика стає вагомим інструментом просторового регулювання соціально-економічного розвитку країни, що передбачає збалансований і рівномірний розвиток регіонів та зростання економічного рівня території шляхом створення сприятливих умов для розвитку всіх регіонів, а також територіальних громад з урахуванням їх природних, історичних, екологічних, економічних, географічних, демографічних та інших особливостей, їх етнічної та культурної самобутності.

Сучасні умови розвитку України, в тому числі нові виклики та додаткові ризики, які постали перед її економікою, у зв'язку із анексією Криму та військовим конфліктом на сході країни, вимагають впровадження нових підходів в управлінні регіональним розвитком на основі кращих міжнародних практик.

Аналіз останніх публікацій за проблематикою та визначення невирішених раніше частин загальної проблеми. Вирішення накопичених в Україні системних соціально-економічних проблем регіонального розвитку вимагає від органів державної влади пошуку інноваційних підходів до оновлення механізмів й інструментів стимулювання розвитку регіонів та запровадження дієвих управлінських рішень.

Питанням регіональної політики присвячено немало праць вітчизняних та зарубіжних фахівців, таких як: М. Кеннон, Г. Хегеман, В. Вакуленко, З. Варналій, В. Воротін, М. Долішній, В. Куйбіда, Я. Казюк, В. Мамонова, С. Романюк, М.Чумаченко та ін. [1, 2, 3, 4, 5, 7].

Разом з тим, не до кінця дослідженими, а тому й невирішеними залишаються проблеми, пов'язані зі

стратегічним баченням регіонального розвитку та сталого розвитку країни в цілому шляхом використання внутрішніх та зовнішніх можливостей регіонів і територій, зокрема в умовах децентралізації.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою статті є виявлення існуючих проблем щодо ефективного управління регіональним розвитком, окреслення механізмів реалізації державної регіональної політики, які впроваджені в Україні, а також надання пропозицій щодо удосконалення підходів в управлінні регіональним розвитком з урахуванням кращих світових практик.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. Протягом 2014–2016 років Україна почала змінювати свою державну регіональну політику з урахуванням та на основі підходів та практики Європейського Союзу, у тому числі в контексті виконання Угоди про Асоціацію з ЄС, ратифікованою Верховною Радою України та Європейським парламентом 16 вересня 2014 року [8], Плану дій з імплементації Угоди, який затверджений Кабінетом Міністрів 17 вересня 2014 року [9], Угоди про секторальну бюджетну підтримку між Урядом України та Європейською Комісією від 27 листопада 2014 року [17], метою якої є підтримка соціальної, економічної та територіальної згуртованості України і підвищення добробуту громадян по всій країні.

Нова парадигма регіональної політики передбачає перехід від надмірно централізованої моделі, що домінувала до останнього часу, від секторального (галузевого) підходу «згори вниз» до збалансованого партнерства між центральними органами виконавчої влади і місцевою владою для впровадження багаторівневого управління регіональним розвитком. Ці зміни

знайшли своє відображення у нормативно-правових актах і стратегічних планувальних документах, зокрема у базовому законі України «Про засади державної регіональної політики» (2015 р.) [10] та Державній стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року (2014 р.) [11], яка визначила стратегічне бачення та мету регіонального розвитку України до 2020 року.

Стратегічною метою реалізації державної регіональної політики є створення умов для динамічного, збалансованого розвитку регіонів України з метою забезпечення соціальної та економічної єдності держави, підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів, активізації економічної діяльності, підвищення рівня життя населення, додержання гарантованих державою соціальних та інших стандартів для кожного громадянина незалежно від місця проживання.

Перспективне бачення регіонального розвитку та країни в цілому полягає в розв'язанні існуючих проблем шляхом використання внутрішніх та зовнішніх можливостей регіонів і територій.

Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року, яка наразі впроваджується Урядом, визначила цілі та завдання, механізми та інструменти реалізації, систему моніторингу та оцінки результативності її реалізації. Стратегія запровадила, так званий, інтегрований підхід за трьома взаємопов'язаними складовими державної регіональної політики: секторальна (галузева), територіальна (просторовий розвиток) та управлінська.

З прийняттям Закону України «Про засади державної регіональної політики», а також цілого ряду підзаконних актів Кабінету Міністрів України вдалося запровадити на європейських підходах стратегічне планування, моніторинг соціального та економічного розвитку регіонів, систему інституційного забезпечення, визначити інструменти та механізми фінансування регіонального розвитку, серед яких не лише кошти місцевих бюджетів, а й кошти державного фонду регіонального розвитку (далі – ДФРР), цільові/операційні програми, капітальні інвестиції з державного бюджету та трансферти з державного бюджету місцевим бюджетам, механізм державно-приватного партнерства.

Важливо відзначити, що нова регіональна політика стає, насамперед, інвестиційною політикою, яка націлена на підвищення конкурентоспроможності регіонів та на їх соціально-економічну інтеграцію, а значить – на економічне зростання, інноваційний розвиток, створення нових робочих місць, поліпшення якості життя людей, покращення екологічної ситуації. В цьому контексті важливо, щоб проекти розвитку планувалися та розроблялися як «згори вниз», так і «знизу вгору», а сприяння надавалося не лише проектам, так званої, «твердої» інфраструктури, а і «м'якої», які стимулюють «точки зростання», підтримують впровадження інновацій, розвиток нового виробництва, малого та середнього бізнесу.

Новий підхід до регіонального розвитку також включає більш ефективне використання державних ресурсів для впровадження проектів, які ведуть до підвищення конкурентоспроможності регіонів.

Необхідно також привернути увагу на необхідність поєднання процесу планування регіонального розвитку із плануванням територіального (просторового) розвитку та стратегічним плануванням розвитку секторів економіки. Для цього необхідно посилити координацію дій між центральними та місцевими органами влади, що дозволить забезпечити рівномірний й збалансований розвиток територій, розвиток міжрегіонального співробітництва, оптимізацію та диверсифікацію структури економіки, зменшення міжрегіональних диспропорцій.

Саме такі підходи закладено у Плані заходів з реалізації на 2015–2017 роки Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року [2].

Послідовне впровадження нової державної регіональної політики дає можливість побачити перші позитивні зміни. Так, у 2016 році розвиток більшості регіонів характеризувався активізацією економічної діяльності та відновленням зростання в ключових сферах, про що свідчить позитивна динаміка основних соціально-економічних показників.

В 2016 році всіма регіонами завершено розробку та затвердження регіональних стратегій розвитку та 24 регіонами (окрім Львівської області) – планів заходів з їх реалізації. В рамках цих регіональних стратегій територіальні громади, особливо ті, що об'єдналися, розробляють власні стратегії та плани соціального економічного розвитку.

Одною із ключових операційних цілей Державної стратегії регіонального розвитку є децентралізація влади, реформування місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, формування нової системи адміністративно-територіального устрою та спроможних територіальних громад.

В цьому контексті важливо відзначити, що завдяки проведенню фіскальної децентралізації, що стартувала в Україні з 2015 року, уже третій рік поспіль в усіх регіонах зростають доходи місцевих бюджетів. Зокрема, за 2016 рік надходження до загального фонду місцевих бюджетів зросли в 1,5 рази (в середньому по Україні – на 49,3 %), або на 48,5 млрд грн більше порівняно з аналогічним періодом минулого року та склали 147 млрд грн. Це дозволяє більш самостійно реалізовувати місцеві стратегії розвитку, суттєво поліпшити інфраструктуру та благоустрій населених пунктів.

Ще яскравіше свідчать про успішність політики децентралізації бюджетні показники об'єднаних територіальних громад (далі – ОТГ). Так, надходження доходів загального фонду місцевих бюджетів 159 ОТГ за 2016 рік (з урахуванням трансфертів з державного бюджету) вирости майже у 7 разів та склали 7,1 млрд грн, а надходження тільки власних ресурсів цих громад зросли на 2,3 млрд грн, або у 3 рази (з 1,1 млрд грн до 3,3 млрд грн) порівняно з аналогічним періодом минулого року відповідних тих громад, які увійшли до їх об'єднання [12].

Успіх нової регіональної політики неможливий без доступу до фінансових ресурсів. І тому створення умов та механізмів для передбачуваного, доступного, стабільного та справедливого фінансування регіонального розвитку було визначено одним із пріоритетів

Плану діяльності Уряду на 2016 рік, а також середньострокового плану пріоритетних дій уряду до 2020 року та плану пріоритетних дій уряду на 2017 рік.

Слід зазначити, що одним із головних інноваційних механізмів реалізації державної регіональної політики є ДФРР, який був створений ще в 2012 році з урахуванням досвіду Європейського Союзу. Кошти ДФРР спрямовуються на виконання інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, які відповідають пріоритетам, визначеним у Державній стратегії регіонального розвитку, стратегіях розвитку регіонів та у планах заходів з їх реалізації. Водночас фактична підтримка регіонів в рамках Фонду розпочалася лише в 2015 році.

Так, в 2016 році з державного бюджету України [13] для підтримки проектів регіонального розвитку було виділено 7,3 млрд грн, із них: 3 млрд грн – ДФРР; 1 млрд грн – субвенція на розвиток інфраструктури об'єднаних територіальних громад; 3,3 млрд грн – субвенція на соціально-економічний розвиток територій.

За ці кошти та кошти місцевих бюджетів в 2016 році реалізовано понад шість тисяч проектів, також здійснено заходи щодо соціально-економічного розвитку окремих територій. В 2017 році обсяг ресурсів по зазначених програмах зріс до 9 млрд грн

Отже, можна зазначити, що регіони та територіальні громади отримали змогу, за підтримки відповідних ресурсів держави, розпочати системне провадження власних стратегій розвитку.

Також в 2016 році активно вдосконалювалися фінансові механізми підтримки регіонального розвитку територій, зокрема Урядом було прийнято ряд нормативно правових актів, завдяки яким:

- забезпечено стабільність фінансування багаторічних проектів, відібраних регіональними комісіями, відповідно до плану-графіку їх реалізації та концентрацію ресурсів на стратегічних цілях та завданнях регіону;

- підвищено прозорість та об'єктивність рішень регіональних комісій в рамках конкурсного відбору проектів, що претендують на фінансову підтримку з ДФРР;

- запроваджено моніторинг виконання інвестиційних програм (проектів), оприлюднення звітів та узагальненої аналітичної інформації про досягнуті результати;

- створено передумови для запобігання фінансуванню проектів, які не відповідають планам заходів з реалізації регіональних стратегій розвитку.

Необхідно також підкреслити, що запроваджено інноваційні механізми та процедури конкурсного відбору проектів та програм регіонального розвитку, що подаються на фінансування з ДФРР. Важливою складовою цього процесу є он-лайн платформа ДФРР [6], яку було створено за підтримки проекту Європейського Союзу і яка дозволяє ознайомитися з усіма проектами на всіх стадіях їх відбору та реалізації, рішеннями регіональних комісій тощо.

Важливо відзначити, що завдяки досягнутому прогресу в реалізації регіональної політики, в 2016 році вдалося залучити від Європейського Союзу бюджетну

підтримку загальним обсягом 55 млн. євро та отримати перший транш у сумі 23 млн. євро для здійснення відібраних на конкурсній основі проектів регіонального розвитку в рамках 5 програм, схвалених Урядом: інноваційна економіка та інвестиції; розвиток сільських територій; розвиток людського потенціалу; розвиток туризму; розвиток загальноукраїнської солідарності. Процедуру відбору та реалізації цих проектів заплановано здійснити у 2017 році.

Слід зазначити, що розвиток транскордонного співробітництва також є однією з основних операційних цілей державної регіональної політики, визначеною Державною стратегією регіонального розвитку на період до 2020 року, адже 19 із 27 адміністративно-територіальних одиниць України є прикордонними. Транскордонне співробітництво забезпечує підвищення конкурентоспроможності регіонів, сприяє прискоренню євроінтеграційних процесів та наближенню рівня життя населення прикордонних регіонів до середньоевропейського.

Тому в 2016 році приділялася значна увага і надавалася політична підтримка для активізації та розвитку транскордонного співробітництва, зокрема, в тому числі:

- 23 серпня 2016 року Урядом затверджено Державну програму розвитку транскордонного співробітництва на 2016-2020 роки [10], якою передбачена реалізація 25 проектів та 55 заходів транскордонного співробітництва;

- проведено парламентські слухання на тему: «Транскордонне співробітництво як чинник євроінтеграційних процесів України», за результатами яких 21 вересня 2016 року було схвалено відповідні рекомендації [14];

- Мінрегіоном підготовлено і проведено засідання Українсько-Словацької міжурядової комісії та Українсько-Польської Міжурядової координаційної ради, за результатами яких визначено конкретні подальші дії сторін для розвитку спільного прикордонно-митного контролю і малого прикордонного руху, розвитку транспортної інфраструктури, модернізації та реконструкції пунктів пропуску на спільних кордонах, спільного захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій, підготовки та реалізації спільних проектів в межах програм прикордонного співробітництва у рамках Європейського інструменту сусідства на 2014–2020 роки;

- в жовтні 2016 року Урядом прийнято рішення, відповідно до якого за Мінрегіоном закріплено організаційні функції з реалізації Стратегії Європейського Союзу для Дунайського регіону, що дозволило опрацювати з Європейською Комісією правові та організаційні аспекти участі України в Дунайській транснаціональній програмі в якості повноправного партнера, забезпечити участь українського представника в Моніторинговому комітеті Дунайської транснаціональної програми, провести міжнародну конференцію «Європейська стратегія Дунайського регіону: можливості та виклики для України» за участі представників регіонів, Європейської Комісії, національних координаторів Угорщини, Словаччини та Румунії.

Крім того, в 2016 році Урядом було визначено правові засади [16] для створення та функціонування Агенцій регіонального розвитку (далі - АРР), які мають допомагати місцевій владі втілювати регіональну стратегію розвитку та план заходів з її реалізації, в тому числі сприяти підготовці та реалізації програм і проектів регіонального розвитку, підвищенню інвестиційної привабливості регіону. Очікується, що у всіх регіонах будуть створені Агенції, як неприбуткові небюджетні установи на засадах партнерства між державним, приватним та громадським секторами, організаціями роботодавців та їх об'єднаннями. Наразі в областях створено і зареєстровано 8 АРР і прийнято рішення про створення 17 таких установ.

Водночас, існують проблеми системного характеру, пов'язані із своєчасною розробкою якісних проектів та програм регіонального та місцевого розвитку. Значна кількість проектів, які в 2016 році стали переможцями регіональних конкурсів і подавалися на розгляд Міжвідомчої комісії при Мінрегіоні, не в повній мірі відповідають сучасним вимогам і не спрямовані на створення умов або поштовху для розвитку регіонів чи окремих територій. Більшість з них зорієнтовані на вирішення поточних локальних проблем, а деякі з них навіть не відповідають власним регіональним стратегіям розвитку.

З огляду на ці та інші проблемні питання, можна зазначити, що пріоритетними на 2017 рік щодо забезпечення сталого регіонального розвитку є такі завдання:

- підвищити інституційну спроможність та ефективність управлінських рішень органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування у сфері стратегічного планування та фінансування регіонального розвитку;

- забезпечити стабільне фінансування програм і проектів регіонального розвитку протягом всього строку їх реалізації задля досягнення очікуваного ефекту від впровадження таких проектів та запобігання виникненню об'єктів незавершеного будівництва;

- досягти формування місцевими органами влади переліків проектів та програм, що подаються на фінансування з ДФРР, виключно розвиткових, які спрямовані на створення робочих місць, збільшення частки інноваційної продукції в її загальному обсязі, підвищують конкурентоспроможність регіонів, поліпшують якість інфраструктури, послуг та стандартів життя;

- скоротити процедури та час на прийняття рішень про фінансування проектів з ДФРР шляхом вдосконалення законодавства;

- сприяти доступу до європейських інструментів фінансування регіонального розвитку, включаючи інструменти розвитку трансграничного співробітництва та підвищити якість управління проектами відповідно до європейських підходів.

Отже, реформи відкривають нові можливості для регіонального та місцевого розвитку. Ефективність впровадження нової регіональної політики в значній мірі залежить від рівня відповідальності, спроможності та активної участі місцевих органів влади в процесі її реалізації.

Особливої уваги вимагає завдання щодо забезпечення сталого розвитку сільських територій. Його вирішення залежить не тільки від державної підтримки, а в першу чергу від спроможності територіальних органів влади забезпечувати місцевий розвиток. Існуюча система територіальної організації влади, що нині діє в межах сільських територій, засвідчила свою неефективність, а її подальше консервування ще більше поглибить кризові явища, які призведуть до незворотного занепадання багатьох сільських поселень.

Також необхідно, щоб якомога швидше відбулося формування спроможних територіальних громад, які мають стати новими точками соціально-економічного зростання, надавши їм максимальний обсяг повноважень, ресурсів та підвищеної відповідальності за своє майбутнє. Правильність такої стратегії підтверджується позитивними результатами діяльності переважної більшості об'єднаних територіальних громад, які взяли на себе основну відповідальність за свій розвиток і не чекають команд «зверху». Новоутворені спроможні громади у своїй переважній більшості мають всі передумови, щоб стати розвитковими майданчиками, позитивним прикладом у створенні сприятливих умов для розвитку своїх територій, сучасної інфраструктури, якісних послуг та рівня життя громадян.

Вважаємо, що з цією метою, місцевим органам влади та безпосередньо територіальним громадам, необхідно:

1. Зосередити зусилля на формуванні сприятливого інвестиційного клімату та залученні інвестицій.

2. Запроваджувати механізми державно-приватного партнерства для поліпшення якості комунальних послуг за рахунок приватного капіталу з одночасним збереженням комунальної власності, розвивати нові форми організації та розвитку економіки (кластери), інноваційно-технологічні центри (технопарки), посилювати соціальну відповідальність бізнесу.

3. Диверсифікувати сільську економіку, сприяти розвитку виробництва та локальній переробці сільськогосподарської продукції, фермерських господарств сімейного типу, розвитку кооперативних моделей організації виробництва, сприяти просуванню місцевої продукції на ринки збуту через мережу фермерських та оптових ринків сільськогосподарської продукції, а також розвитку малого й середнього підприємництва несільськогосподарського призначення.

4. Сприяти максимальному розвитку електронних сервісів та переведенню адміністративних і комунальних послуг в електронний формат, забезпеченню 100 % доступу до Інтернету для інституцій та населення сільської місцевості;

5. Проводити системну просвітницьку, методологічну та роз'яснювальну роботу з різних аспектів розвитку сільських територій, зокрема щодо децентралізації влади в Україні, нових інструментів та механізмів забезпечення самодостатності громад, об'єднання їх зусиль у вирішенні місцевих проблем шляхом співробітництва.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що органи місцевого самоврядування,

сільські, селищні, міські голови у співпраці з місцевими державними адміністраціями зобов'язані навчитися організовувати економіку власної території на основі наявних унікальних місцевих переваг, створювати умови для самоорганізації та зайнятості населення.

Визначені та обґрунтовані завдання щодо реалізації державної регіональної політики дають можливість регіонам і громадам застосовувати комплексно інноваційні механізми та забезпечувати сталий розвиток територій, впроваджувати дієві управлінські рішення.

Список використаних джерел

1. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети : монографія / [З. С. Варналій, В. С. Воротін, В. С. Куйбіда та ін.] ; за ред. З. С. Варналія. – К. : НІСД, 2007. – 768 с.
2. Деякі питання реалізації у 2015-2017 роках Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 7 жовтня 2015 р. № 821 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/821-2015-%D0%BF>.
3. Долішній М. І. Регіональна політика на рубежі ХХ–ХХІ століть: нові пріоритети : монографія / М. І. Долішній. – К. : Наукова думка, 2006. – 512 с.
4. Казюк Я. М. Механізми стимулювання розвитку регіонів / Я. М. Казюк // Економіка та держава : міжнар. наук.-практ. журнал. – 2013. – № 2. – С. 122–126.
5. Мамонова В. В. Державна регіональна політика: проблеми формування правової бази [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2010-1/doc/2/03.pdf>.
6. Он-лайн платформа ДФРР: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dfrr.minregion.gov.ua>.
7. Романюк С. А. Політика регіонального розвитку в Україні: сучасний стан і нові можливості: Регіональні дослідження : монографія / С. А. Романюк. – К. : Вид-во УАДУ, 2001. – 112 с.
8. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Закон України від 16 вересня 2014 року № 1678-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1678-18>.
9. Про імплементацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2014 р. № 847-р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/847-2014-%D1%80>
10. Про засади державної регіональної політики: Закон України від 5 лютого 2015 року № 156- VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/156-19>.
11. Про Державну стратегію регіонального розвитку на період до 2020 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-%D0%BF>.
12. Плюс 48,4 млрд грн до місцевих бюджетів та плюс 2,3 млрд грн до бюджетів ОТГ – результати фінансової децентралізації за 2016 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minregion.gov.ua /press/news/48-4-mlrd-grn-do-mistsevih-byudzhativ-i-2-3-mlrd-grn-do-byudzhativ-otg-rezultati-finansovoyi-detsentralizatsiyi-za-2016-rik/>.
13. Про Державний бюджет України на 2016 рік: Закон України від 25 грудня 2015 року № 928 - VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/928-19>.
14. Про затвердження Державної програми розвитку транскордонного співробітництва на 2016–2020 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 23 серпня 2016 р. № 554 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/554-2016-%D0%BF>.
15. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Транскордонне співробітництво як чинник євроінтеграційних процесів України» Постанова Верховної Ради України від 21 вересня 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1537-viii>.
16. Про затвердження Типового положення про агенцію регіонального розвитку: Постанова Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2016 р. № 258 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/258-2016-%D0%BF>.
17. Угода про фінансування Програми підтримки секторальної політики – Підтримка регіональної політики України (Контракт на реформу сектора): Дата підписання 27.11.2014. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/984_019.

В. Негода,

Национальная академия государственного управления при Президенте Украины, г. Киев, Украина

НОВАЯ ГОСУДАРСТВЕННАЯ РЕГИОНАЛЬНАЯ ПОЛИТИКА В УКРАИНЕ – ПУТЬ К УСПЕХУ

Статья посвящена реализации государственной региональной политики в Украине с учетом практики применения лучшего международного опыта. В статье раскрыты механизмы достижения поставленных целей, состояния выполнения отдельных мероприятий, примеры применения средств и согласованных действий центральных и местных органов исполнительной власти, органов местного самоуправления а также современные механизмы финансирования регионального развития, которые внедряются в Украине. Сосредоточено на проблемах системного характера, возникающие в процессе разработки органами местного самоуправления качественных инвестиционных и инфраструктурных проектов. Раскрыты положительные изменения, произошедшие в процессе внедрения новой государственной региональной политики и определены задачи, которые необходимо реализовать в целях обеспечения устойчивого развития территорий.

Ключевые слова: государственная региональная политика; устойчивое развитие; государственный фонд регионального развития; децентрализация; местное самоуправление.

NEW STATE REGIONAL POLICY IN UKRAINE – ROAD TO SUCCESS

The article is devoted to implementation of state regional policy in Ukraine with due regard to application of international good practices. The article presents the mechanisms of achieving set goals, the status of implementation of specific activities, examples of application of the tools and coordinated actions of central and local executive bodies, local self-governments, as well as modern mechanisms of financing regional development used in Ukraine. Major focus is on systematic problems which local self-governments face in the process of development of high-quality investment and infrastructure projects. Positive changes which occurred during implementation of a new state regional policy have been revealed, and the tasks which need to be performed to ensure sustainable territory development have been identified.

Key words: state regional policy; sustainable development; State Fund for Regional Development; decentralisation; local self-government.

Рецензенти: *Євтушенко О. Н.*, д-р політ. наук, професор;
(Чорноморський національний університет імені Петра Могили)
Андріяш В. І., канд. політ. наук, доцент.
(Чорноморський національний університет імені Петра Могили)

© Негода В., 2017

Дата надходження статті до редколегії 23.11.17